

Arrest

nr. 272 982 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUNDAHL
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die loco advocaat L. LUNDAHL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Naam: [C.]

Voornaam: [P.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: China

In de gevangenis gekend als [C.Q.], geboren op [...], onderdaan van china.

Alias: [C.P.], geboren op [...] te [...], onderdaan van China; [C.Q.], geboren op [...] te [...], onderdaan van China.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen – deelneming aan vereniging; aan diefstal; aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 07.12.2020 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Zo blijkt uit een politieverlag dd. 22.08.2018 (DE.60.LB.009666/2018) dat hij aangetroffen werd in een drugsplantage te Aalst.

Ook op 15.07.2021 werd hij aangetroffen in een actieve cannabisplantage in een huurwoning te Willebroek (ME.60.L8.015197/2021 + ME.60.L8.015197/2021). Hij bleek toen geseind te staan met een bevel tot gevangenneming.

Het telen van drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijk geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drugsteelt wordt door de dader niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang worden gebracht. De grote geldstromen en vele randcriminaliteit die veelal gepaard gaan met dergelijke activiteiten ontwrichten bovendien de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Het gevaar op recidive is duidelijk aanwezig nu dergelijke feiten enkel te verklaren zijn als ingegeven door de zucht naar snel geldgewin en de betrokkene in een precarie financiële toestand lijkt te verkeren. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene werd op 03.09.2021 gesproken in de gevangenis van Mechelen door een terugkeer-begeleider. Met behulp van deze vulde de betrokkene een vragenlijst in met betrekking tot het hoorrecht. Hierin verklaart hij sinds 2 maanden in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn paspoort en in staat te zijn om te reizen. Hij geeft wel aan ziek te zijn, maar hiervoor een gratis behandeling te krijgen. De precieze ziekte vermeldt de betrokkene niet. Bij gebrek aan bewijs kan dit element een verwijdering dan ook niet verhinderen. Voorts verklaart hij geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in het Rijk. Dat de betrokkene geen familie in het Rijk heeft, blijkt ook uit het feit dat hij tot op heden geen bezoek ontving in de gevangenis. Gelet op de beschikbare informatie kan een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aangenomen worden. De betrokkene verklaart voorts reeds lange tijd in Nederland te wonen. Hij kan het adres echter niet geven.

Zijn vrouw en hun drie kinderen zouden er ook verblijven. Tot slot verklaart hij samen met zijn familie te willen terugkeren naar China. In Nederland zou hij naar de Chinese ambassade gegaan zijn, maar naar eigen zeggen weigerden zij hem toen een reisdocument te geven. Dat de betrokkene zich bereid toont om terug te keren naar China blijkt ook uit het feit dat hij meewerkt bij het invullen van de Chinese identificatievragenlijst (cfr. Administratief dossier dd. 16.09.2021).

Het administratief dossier bevat ten slotte geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar China een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "algemene motiveeringsplicht".

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf ja ar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar; indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen. Er moet tevens rekening gehouden worden met het gezins- en familieleven.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Pari. St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1 derde lid van de vreemdelingenwet stelt verder dat "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van verzoeker in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Eerste onderdeel

Uit bovenstaande wettelijke bepalingen blijkt dat de duur van een inreisverbod in principe maximum vijfjaar bedraagt. Uit artikel 74/11, §1 in fine van de Vreemdelingenwet blijkt dat hiervan kan worden afgeweken en een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid vormt.

Een 'normale' bedreiging van de openbare orde of openbare veiligheid is onvoldoende. Het moet gaan om een ernstige bedreiging.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar. Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

[...]

Verwerende partij motiveert dus waarom verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar motiveert niet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Nochtans is dit een wettelijke voorwaarde om een inreisverbod van meer dan vijfjaar, in casu zelfs acht jaar, te kunnen opleggen.

Verwerende partij stelt tot slot nog in de bestreden beslissing dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft om op illegale wijze te verblijven en de openbare orde "zeer ernstig te verstoren". Echter, illegaal verblijf is een voorwaarde sine qua non voor een inreisverbod. Een inreisverbod kan uiteraard alleen worden opgelegd indien de betrokkene niet over een wettig verblijf beschikt.

Dat verzoeker "niet heeft getwijfeld" om op illegale wijze in België te verblijven, blijkt niet uit het administratief dossier. Zonder de ernst van de feiten in twijfel te willen trekken, merkt verzoeker op dat hij in België verblijft sinds het plegen van de feiten. Na de veroordeling van de correctionele rechtbank van Dendermonde in 2020 keerde verzoeker terug naar Nederland. Na de feiten van juli 2021 werd hij meteen van zijn vrijheid beroofd. Verzoeker pleegde de feiten vanuit onwettig verblijf, maar het is niet zo dat hij al langer onwettig in België verbleef. Dat heeft hij ook steeds zo verklaard (zie administratief dossier).

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid is en kan dus evenmin verantwoorden waarom verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom verzoeker een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt en geen gewone bedreiging van de openbare orde.

Omdat verwerende partij het ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet onderbouwt, schendt zij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig geweest, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Tweede onderdeel

Uit bovenstaande wettelijke bepalingen volgt dat verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet houden met het familieleven van de betrokkene.

In casu stelt verwerende partij met betrekking tot zijn familieleven dat verzoeker melding heeft gemaakt dat zijn familie in Nederland verblijft. Verwerende partij stelt echter dat verzoeker niet aantoonbaar een partner, duurzame relatie of familie- of gezinsleven te hebben in België waardoor geen verder onderzoek kon uitgevoerd worden en een schending van artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk kon gemaakt worden.

Verwerende partij was dus wel degelijk op de hoogte van verzoekers familie- en gezinsleven in Nederland (zie ook infra). Omdat verzoekers gezin geen verblijfsrecht heeft in België en verzoeker hun identiteit en adres niet kon bewijzen, heeft verwerende partij er verder geen onderzoek naar gedaan of rekening mee gehouden bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan.

Echter, het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd is van kracht voor het volledige Schengengebied:

"wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel af geleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België".

Verzoekers vrouw en minderjarige kinderen wonen in Nederland, deel van het Schengengebied.

Verzoekers kwam in 1997 naar Nederland en vroeg er asiel aan. Hij verkreeg een verblijfstitel voor Nederland die later niet meer werd verlengd. Verzoeker woonde samen met zijn vrouw en drie minderjarige kinderen in Nederland. De kinderen gaan daar ook naar school. Verzoeker heeft dit verklaard aan verwerende partij, zoals blijkt uit verschillende documenten in het administratief dossier was verwerende partij hier ten minste van op de hoogte sinds september 2021.

Het is duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Bovendien moet worden gewezen op het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verwerende partij eveneens gehouden is rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, was verwerende partij op de hoogte van het gezins- en familieleven van verzoeker.

Gezien de korte beroepstermijn om huidig verzoekschrift in te dienen, heeft verzoeker nog niet de kans gehad om bijkomende stukken te verzamelen omtrent de identiteit en het verblijf van zijn gezin. Verzoeker zal deze stukken neerleggen in een aanvullende nota.

Omdat het inreisverbod geldig is voor het volledige grondgebied van de Schengenzone, waartoe ook Nederland behoort, heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker gedurende acht jaar zich niet mag begeven naar het land waar zijn vrouw en minderjarige kinderen verblijven.

Zijn vrouw werkt in Nederland en zijn drie minderjarige kinderen zijn er volledig opgegroeid en gaan er naar school. Van hen kan niet verwacht worden zomaar mee terug naar China te verhuizen.

De beslissing van verwerende partij heeft een grote impact op het gezinsleven van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen.

Dit gezinsleven moet daarom in rekening worden gebracht en moet worden in overweging genomen bij het beantwoorden van de vraag of een inreisverbod moet worden opgelegd aan verzoeker en zo ja, voor welke regio en voor welke periode dit geldt.

Nochtans blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing helemaal niet dat verwerende partij er rekening mee heeft gehouden. In tegendeel, omdat verzoeker het adres van zijn gezin niet heeft kunnen bewijzen, schuift verwerende partij dit gezinsleven volledig aan de kant.

Echter, gezien het inreisverbod ook geldt voor het land van verblijf van verzoekers gezin, betreft de bestreden beslissing wel degelijk een serieuze inmenging in het gezinsleven. De identiteit van zijn gezin heeft verzoeker wel aangetoond zoals blijkt uit het administratief dossier (DID rapport van DVZ dd 16 september 2021):

"De betrokkene zegt in Nederland te wonen maar hij kan het adres niet geven, zelfs niet de stad waar hij verblijft. Hij heeft er een vrouw en drie kinderen:

Vrouw : [X.B.L.]

[X.J.F.]. (Boy)

[X.M.H.]. (Girl)

[X.C.F.]. (Boy)"

Uit dit document blijkt ook dat verzoeker belt naar Nederland: "Belt de betrokkene naar het buitenland ? Ja, naar Nederland.

Details :

[...]"

Verwerende partij moest het gezins- en familieleven van verzoeker verder onderzoeken en meenemen in haar beoordeling, quod non.

In het kader van artikel 8 EVRM dient te worden onderzocht of artikel 8 EVRM de inmenging in het familieleven, gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wei toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wei positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsrange van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om een inreisverbod van acht jaar op te leggen voor het volledige Schengengebied, rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker in Nederland.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoende genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen voor een periode van acht jaar is niet proportioneel en dus schendt ze het evenredigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite worden weergegeven op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat in de beslissing tot verwijdering waarmee het gepaard gaat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verder wordt geduïd dat, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, het inreisverbod geldt voor acht jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht op basis van welke door verzoeker gepleegde feiten en om welke redenen verweerder tot deze vaststelling is gekomen, waarna verder ook wordt gemotiveerd inzake de door verzoeker tijdens de uitoefening van het hoorrecht aangebrachte elementen inzake zijn familiale en persoonlijke situatie. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, werd zodoende wel degelijk ook een specifieke motivering voorzien om de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden.

De motivering van het bestreden inreisverbod voor acht jaar laat verzoeker aldus toe om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen, op een wijze die hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Verzoeker betwist op zich niet dat hem in de beslissing tot verwijdering waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat er bijgevolg grond was om over te gaan tot het opleggen van dit inreisverbod. Wel betwist hij dat er reden was om hem een inreisverbod voor acht jaar op te leggen en is hij van mening dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet zorgvuldig in rekening zijn gebracht.

2.6. Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, enkel indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verder volgt uit het eerste lid van deze wetsbepaling dat de duur van het inreisverbod telkens dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.7. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat verweerder wel heeft gemotiveerd waarom hij een bedreiging vormt voor de openbare orde, maar niet waarom hij een “*ernstige*” bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Dit betoog kan evenwel niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd dat verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd, omdat hij “*een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*” en waarbij verweerder vervolgens concreet heeft toegelicht hoe hij tot deze beoordeling is gekomen. Zo wees verweerder erop dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan “*verdovende middelen – deelneming aan vereniging, aan diefstal, aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader en aan deelname aan bendevorming*” en dat hij voor deze feiten op 7 december 2020 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Er is sprake van dat verzoeker actief was op een drugsplantage. Nog merkte verweerder op dat verzoeker op 15 juli 2021 opnieuw werd aangetroffen op een actieve cannabisplantage. Verweerder benadrukte dat het telen van drugs een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier is om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, maar dit

ten koste van de volksgezondheid. Hij wees erop dat bij drugsteelt de dader geen acht slaat op de rampzalige gevolgen hiervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegend jeugdige afnemers wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor *“de openbare veiligheid ernstig in het gedrang [wordt] gebracht”*. Hij wees er nog op dat de geldstromen en de vele randcriminaliteit die veelal met dergelijke activiteiten gepaard gaan de reguliere economie en het algemene veiligheidsgevoel ontwrichten, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt. Hij was verder van mening dat voor verzoeker sprake is van een duidelijk gevaar op recidive, nu de gepleegde feiten enkel zijn te verklaren als ingegeven door de zucht naar snel geldgewin en gelet op het gegeven dat verzoeker zich in een precare financiële toestand lijkt te bevinden. Verweerder benadrukte andermaal de maatschappelijke impact van de feiten en stelde vast dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde *“zeer ernstig”* te verstoren.

Verweerder heeft aldus wel degelijk geoordeeld dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde die rechtvaardigt dat hem een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd. In zoverre in de bestreden beslissing ook wordt vermeld dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* vermag dit geen afbreuk te doen de voormelde vaststelling dat niet louter een *‘gewone’* bedreiging voor de openbare orde werd vastgesteld, maar wel degelijk ook een *‘ernstige’* bedreiging. Zo heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet heeft getwijfeld om met de door hem gepleegde feiten de openbare orde zeer ernstig te verstoren, gelet op de aard van de feiten die een bedreiging voor de volksgezondheid zijn en die wijzen op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrang wordt gebracht en nu er een duidelijk gevaar op recidive aanwezig is. Verzoeker houdt onterecht voor als zou verweerder het voldoende ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet onderbouwen.

In dit verband merkt de Raad ook op dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, drugsgebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie onder meer HvJ 19 januari 1999, C-348/96, punt 22; HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/0, punt 67).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op basis van de door hem gepleegde druggerelateerde feiten een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen. Verzoeker betwist in dit verband ook niet dat hij, niettegenstaande zijn strafrechtelijke veroordeling op 7 december 2020, op 15 juli 2021 opnieuw werd aangehouden op een actieve cannabisplantage.

Inzake de beoordeling dat hij *“niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren”* betoogt verzoeker nog dat illegaal verblijf een voorwaarde sine qua non is om een inreisverbod op te leggen en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij *“niet [heeft] getwijfeld”* om illegaal in België te verblijven. Hij stelt in België te verblijven sinds het plegen van de feiten. Hij stelt nog na zijn strafrechtelijke veroordeling in 2020 te zijn teruggekeerd naar Nederland en na de feiten van juli 2021 meteen van zijn vrijheid te zijn beroofd. Hij betwist niet de feiten vanuit onwettig verblijf te hebben gepleegd, maar wel dat hij al langer onwettig in België verbleef. Hij stelt dit ook steeds zo te hebben verklaard. Hij merkt nog op dat *“het belang van de immigratiecontrole”* geen individuele omstandigheid is en dus niet kan verantwoorden waarom hij een ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat niet blijkt dat verweerder zich enkel of zelfs maar enigszins beroept op het motief dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven of op het belang van de immigratiecontrole om te stellen dat hij de openbare orde op ernstige wijze bedreigt. De beoordeling inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde steunt op de druggerelateerde feiten waarbij verzoeker betrokken was. De Raad leest in de bestreden beslissing enkel dat verweerder er bijkomend nog op heeft willen wijzen dat verzoeker ook niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Verzoekers kritiek op dit bijkomend motief vermag niet de beoordeling inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde die duidelijk ook determinerend was voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar, te weerleggen.

De Raad merkt nog op dat verzoeker met zijn betoog geenszins de vaststelling weerlegt dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven. Verzoeker lijkt er hierbij ook aan voorbij te gaan dat hij zowel in 2018 als in 2021 werd aangetroffen op een drugsplantage in België. Hij betwist niet dat hij

telkens in illegaal verblijf was. Zelfs al moet worden aangenomen dat in tussentijd verzoeker terugkeerde naar Nederland, waar hij naar eigen zeggen reeds jarenlang in illegaal verblijf is, doet dit nog geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven. Verzoeker wist immers dat hij, ongeacht de duur van zijn verblijf, op illegale wijze verbleef op het Schengen-gebied, en dus ook op het Belgische grondgebied. Verzoeker geeft zo zelf in zijn verzoekschrift ook aan dat “door problemen” een eerdere verblijfstitel in Nederland niet werd verlengd. Het gegeven dat het verblijf in België mogelijk telkens van korte duur was, wat trouwens niet concreet wordt aangetoond, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker bewust illegaal in België verbleef om hier bovendien ook nog actief te zijn op een drugsplantage.

Verzoeker brengt geen concrete en overtuigende argumenten naar voor die het vastgestelde actuele, werkelijke en ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit kunnen halen. Evenmin toont hij aan dat enig aspect hierbij onterecht niet in rekening is gebracht.

2.8. In zoverre artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, wordt opgemerkt dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op acht jaar te bepalen. Naast de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde, is verweerder ook ingegaan op de gegevens die verzoeker in het kader van het horen heeft aangebracht in verband met zijn familiale en persoonlijke situatie. Zo stelde hij vast dat verzoeker weliswaar aangaf gezondheidsproblemen te hebben, maar dat hij de precieze ziekte niet kon vermelden en niet kon aantonen dat deze een verwijdering van het grondgebied in de weg staat. Nog stelde verweerder vast dat verzoeker niet aangaf een duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden te hebben in België. Verweerder hield verder rekening met verzoekers verklaring dat hij reeds lange tijd in Nederland woonde en dat zijn vrouw en drie kinderen er zouden verblijven. Hij stelde evenwel vast dat verzoeker geen concreet adres kon geven en dat hij uiteindelijk verklaarde samen met zijn familie te willen terugkeren naar China en met het oog hierop ook bereid was mee te werken bij het invullen van de Chinese identificatievragenlijst. Verweerder zag ook geen problemen in de zin van artikel 3 van het EVRM voor een terugkeer naar China. De voorziene motivering weerspiegelt wel degelijk een individueel onderzoek, waarbij de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval in rekening werden gebracht.

2.9. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn gezinsleven met zijn partner en minderjarige kinderen in Nederland onvoldoende in rekening is gebracht en is onderzocht, wordt zijn middel mede onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn echtgenote en hun drie gemeenschappelijke minderjarige kinderen die in Nederland zouden verblijven. Hij betoogt dat er in de bestreden beslissing geen afdoende rekening werd gehouden met dit gezinsleven. Hij wijst erop dat het inreisverbod geldt voor het gehele Schengen-gebied, waaronder ook Nederland valt, waardoor hij gedurende acht jaar wordt gescheiden van zijn gezin. Hij stelt dat zijn vrouw werkt in Nederland en hun drie minderjarige kinderen er zijn opgegroeid en naar school gaan. Hij voert aan dat er van zijn gezinsleden niet zomaar kan worden verwacht dat zij mee terug naar China verhuizen. Hij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij de identiteit van zijn gezinsleden heeft meegedeeld en dat hij naar Nederland belt. Hij acht de bestreden beslissing disproportioneel, gelet op zijn gezinsleven in Nederland.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich weliswaar beroept op een gezinsleven met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen in Nederland, maar dat hij volledig nalaat om concrete bewijselementen van de aanwezigheid van zijn familieleden in Nederland en van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven voor te leggen. In dit verband blijkt uit de stukken van het administratief dossier weliswaar

dat verzoeker inderdaad de namen van zijn gezinsleden heeft genoemd, maar evenzeer dat hij niet kon aangeven waar in Nederland zij zouden verblijven en hij evenmin concrete bewijzen kon voorleggen dat zijn gezinsleden inderdaad in Nederland verblijven en er werken dan wel school lopen of dat er nog sprake is van effectief beleefde gezinsbanden. Ook bij het verzoekschrift of op de terechtzitting werden in dit verband geen concrete bewijzen aangebracht. Verweerder heeft er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat verzoeker geen bezoek heeft ontvangen in de gevangenis. De bewering van verzoeker dat hij telefonisch contact onderhield met zijn familie wordt niet gestaafd. Het loutere gegeven dat hij in de gevangenis naar bepaalde Nederlandse telefoonnummers heeft gebeld, volstaat op zich niet om aan te tonen dat hij contact had met zijn familieleden. Aldus wordt verzoekers voorgehouden gezinsleven in Nederland geenszins onderbouwd door enig begin van bewijs en kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet worden vastgesteld.

Daarenboven blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de verklaring van verzoeker dat zijn vrouw en kinderen in Nederland zouden verblijven. Hij stelde evenwel ook vast dat verzoeker zelf aangaf met zijn gezin te willen terugkeren naar China. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker in de *“vragenlijst hoorrecht”* van 3 september 2021 het volgende verklaarde: *“Ik wil graag met heel de familie samen teruggaan naar China. We zullen samen naar de ambassade gaan om papieren aan te vragen als ik vrij ben.”* Het loutere gegeven dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift beweert dat zijn echtgenote in Nederland werkt, dat zijn kinderen er naar school gaan en dat zijn gezinsleden niet mee naar China kunnen verhuizen, doet geen afbreuk aan zijn eigen eerdere verklaring aangaande de wens om gezamenlijk terug te keren. Hij liet na de thans ingeroepen elementen aan te brengen bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, terwijl kan worden aangenomen dat hij hiertoe wel degelijk de mogelijkheid had. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij werd verhinderd bepaalde verklaringen af te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing. Hij kan in deze omstandigheden niet dienstig voorhouden dat met de thans voor het eerst aangebrachte elementen onterecht geen rekening zou zijn gehouden.

Nu verzoeker niet concreet kon duiden waar zijn beweerde gezinsleden in Nederland precies zouden verblijven en hij daarenboven uitdrukkelijk verklaarde dat hij met zijn gezinsleden wenste terug te keren naar China, en zodoende ook geen concrete hinderpalen naar voor bracht die een verderzetting van het gezinsleven in dit land in de weg zouden kunnen staan, kan niet worden vastgesteld dat verweerder ertoe was gehouden een verdere beoordeling of belangenafweging door te voeren in het licht van het door hem ingeroepen gezinsleven.

Uit de stukken van het administratief dossier, waaronder het verslag van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van het interview van verzoeker op de Chinese ambassade op 16 februari 2022, blijkt nog dat navraag van verweerder bij de Nederlandse autoriteiten leerde dat deze laatsten geen legaal verblijf in Nederland konden bevestigen, noch voor verzoeker noch voor zijn beweerde gezinsleden. Hierop gewezen op de terechtzitting, kon verzoeker deze informatie ook niet weerleggen.

In de gegeven omstandigheden kan in geen geval blijken dat de bestreden beslissing disproportioneel zou ingrijpen op het beweerde gezinsleven van verzoeker.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk het volgende wordt gesteld: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* Indien verzoeker een verblijfstitel kan verkrijgen voor Nederland, eventueel op grond van zijn voorgehouden gezinsleven, zal het huidige inreisverbod geen verdere belemmering vormen voor het voortzetten van het voorgehouden gezinsleven in Nederland.

Een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven wordt in de voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

Verzoeker toont verder niet met concrete gegevens aan dat hij voor het overige actueel enige duurzame band heeft met België, of enig ander Schengenland, die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Artikel 7 van het Handvest bepaalt dat *“Eenieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.12. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt ook vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een miskenning van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.13. De bestreden beslissing is ten slotte een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en geen beslissing tot verwijdering. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS